

החיים על מיטת המות

סיפור נורא איך שאשה האכילה את כל העיר ניקלשבורג 20 שנה בנבילות ששחטה לבד

השחר זה עתה עלה. ברחוב מתהלך הצדיק ר' שמעלקא בלויית הגבאי בכיוון היציאה מהעיר.

תושבי ניקלשבורג עדיין נמים את שנתם, לאחר הערב השמח, בה זכו להכתיר את הקדוש ר' שמעלקא כרב העיר. קבלת הפנים המרוממת, התורה העמוקה והברכות הרבות שהצדיק בירך את כל אחד – הגבי' אותם מעלה מעלה, כל אחד עלה על יצועו בדברי שבח לרבון העולמים, ששלח להם רב יקר כזה שיאיר להם את הדרך וידריך אותם בדרך התורה. איך נבחר הרב הקדוש רבי ר' שמעלקא להיות רב להעיר ניקלשבורג

בעת שנסע הרב הקדוש רבי ר' שמעלקא על רבנות לניקלשבורג היה בניקלשבורג שני צדדים, צד אחד ממחזיקי כת הש"ץ ימח שמם, והם רצו בהרב ר' שמעלקא מחמת שיצא קול בפי העולם שכת החסידים מחזיקים בזה הכת הנ"ל רחמנא ליצלן, וכת אחד היו יראים ושלמים רצו גם כן בו מחמת שידעו שהוא צדיק גדול.

וכאשר בא לעיר היה המנהג שהרב החדש הנתקבל יושב בביתו עד שבת קודש, ובשבת קודם תפילת מוסף באים כל אנשי הקהלה והוא עמהם ואומר דרשה קודם מוסף, ואחר כך מתפללים מוסף והולכים לביתו על קידוש. וכאשר בא ביום ה' באו הלומדים דשם שיתן להם מראה מקומות באיזה מקום ידרוש, שיעיינו מקודם. אמר להם תנו לי גמרא ויתנו לו, ובירר איזה ענין ואמר להם שבכאן ידרוש ועשה סימן באיזה דף (פאר קנייטשט אין איין אָרט), והיו סבורים שבוודאי יראה לעשות שמה איזה חילוק עמוק, אך הוא לא פתח הגמרא עד יום השבת, וביום שבת היו הלומדים דשם מכינים עצמם בקושיות ובשאלות עצומות במקום הזה והוא צוה להביא הגמרא, ושאל להם באיזה ענין אמרתי לכם שאדרוש, והראו לו הגמרא שציין הדף, ולקח הגמרא על הבימה והתחיל ללמוד גמרא עם פירש רש"י, והקשה קושיא גדולה, והראה איך שרש"י מתרץ זאת, ואחר כך עוד ועוד עד שסיים הדף גמרא והיה מתורץ כל הקושיות הלומדים והמפרשים וכל מה שאפשר לדבר בענין זה והכל רמז כרש"י, ושמחו כל הלומדים מאוד, ואחר כך באו לביתו, ותיכף בבואו לבית הכנסת אמר, שרואה שתי וערב בבית הכנסת, ובדקו ולא מצאו כלום, רק היה מגורה אחד כסף טהור שהיתה שוה הון רב, והיה הצד היראים אומרים בודאי נמצא במגורה איזה דבר, והצד השני אמרו לא, והוכרחו להשליש דמי התיקון מה שיוצרך על המגורה לעשותה מחדש, וכתתו המגורה ומצאו בה שתי וערב.

איך נתגלה שהאשה האכילה נבילות 20 שנה לכל העיר ניקלשבורג

ביום א' כשהיה קהל גדול אצלו, ראה דרך החלון שאשה אחת מולכת אווזים שחוטים, אמר קראו אותה אלי, ויקראו אותה, וישאלה מי שחט אלו האווזות, ותענה שוחט העיר, ושאל אותה מה שמו ואמרה לא ידעתי, והיה שם איזה שוחטים ושאל אותם אתם שחטתם האווזות, ויאמרו לא, ויצוה לקרוא כל השו"ב מהעיר ובאו כולם, ואמרו שלא שחטו היום האווזות לאשה זאת, **ויאמר לה את מרשעת תני תודה מי**

שוזט האווזות? והתזילת לבכות ותאמר בבכיה מה

אוזכר, אנכי בעצמי שוזטתים, וזה יותר מכ' שנים

שאני שוזטת האווזות מעצמי, ותאמר להרב תנו לי

תשובה, מה אפשר לך את מרשעת ליתן לך

תשובה, כי זה כ' שנה שהאכלת כל העיר בשר

טריפה, ויאמר לה זה תשובתך תלך לבתך ותעשה עצמך חולה נופל במטה ערך שמונה

ימים אחר כך תעשי עצמך מת שיבואו החברה קדישה ויטהרו אותך כדין תורה, ויתנו אותך בארון, ויחפרו קבר ויהיה מוכן, וכאשר יביאו אותך על הבית עלמין יקראו אותי ואבוא בעצמי, ותחרד מאוד שחשבה שיקברו אותה בחיים, ואמר לה תדע שלא יקברו אותך. וכן היה, ועשתה עצמה חולה, ואחר כך עשתה עצמה מתה, ובאו החברה קדישה ויטהרו אותה והניחוה בארון וקראו לפני מת מצוה כמנהג, וכאשר באו להבית עולם, וחפרו הקבר, שלחו אחרי הרב ונסע על הבית עולם, ומסתמא היה כל העיר בשם לראות מה המעשה אשר יעשה, וכאשר בא לשם צוה להניח אותה על הארץ לפני הקבר, והוא עמד עצמו והרכין ראשו על המטה שלו ערך חצי שעה, ואזר כך התזילו לעוף אווזות באויר עד

שנזשך מאור היום מהריבוי האווזות ובאו כולם ויקראו

אותה בזר טוביהן עד שלא נשאר שום דבר מה לקבור

ונתקיים מה שאמר הרב שלא יקברו אותה.

איך אפשר לתאר את ההלם והבלבול ששרר אצל הקהל בראותם את המראה הזה: לא היה צורך בדרשות ולא היה חסר דברי תוכחה, בכדי לשבור את לבם של כולם לרסיסים... נהרות של דמעות מילאו את הבית עולם ואנשים נשארו על מקומם שעות ארוכות. ראו בחוש, שכל פעולה לא טובה מביא עונש בעקבותיה, ומכאן למדים ש"מרובה מדה טובה" – כמה שכר יינתן לאלה שעושים טובות ומקיימים תורה ומצוות שצונו רבון כל העולמים.

(מספר כתבי הר"ר ישעי' שו"ב, אור ישראל, כדת של תורה)